

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dnia 24. 11. 2009r.

RKT – 61 – 21/09/AD

DECYZJA Nr RKT - 34 /2009

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.),

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:
po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Międzygminnemu Związkowi Komunikacyjnemu z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju,

- I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną** przez Międzygminny Związek Komunikacyjny z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju polegającą na nierespektowaniu 50% ulg przy cenach za przejazdy środkami komunikacji miejskiej przysługujących:
 - kombatantom i innym osobom uprawnionym na mocy art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (t. j. Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 z późn. zm.),
 - studentom na mocy art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 z późn. zm.),
 - słuchaczom kolegiów nauczycielskich i kolegiów języków obcych na mocy art. 77 ust. 4 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (t. j. Dz. U. z 2004r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.),co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i nakazuje się zaniechanie jej stosowania;**
- II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na Międzygminny Związek Komunikacyjny z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju karę pieniężną w wysokości 81 697 zł (słownie: osiemdziesięciu jeden tysięcy sześciuset dziewięćdziesięciu siedmiu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji;
- III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Międzygminny Związek Komunikacyjny z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 18,20 zł (słownie: osiemnastu złotych dwudziestu groszy).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także Prezesem Urzędu) przeprowadzono postępowanie wyjaśniające o sygnaturze akt RKT-403-29/09/EW w sprawie działalności Międzygminnego Związku Komunikacyjnego z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju (zwanego dalej także MZK lub przedsiębiorcą). W związku z podejrzeniem, że działania przedsiębiorcy mogą być niezgodne z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie wskazanym w sentencji tej decyzji, wszczęto z urzędu przedmiotowe postępowanie administracyjne w sprawie stosowania przez MZK praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. W jego toku przedsiębiorca ustosunkował się do postawionych mu zarzutów, poinformował o dokonanych zmianach, jak i przedstawił niezbędne dokumenty. W tych okolicznościach pismem z dnia 27. 10. 2009r. zawiadomiono go o zakończeniu zbierania materiału dowodowego (dowód: karta nr 56).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Międzygminny Związek Komunikacyjny z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju z dniem 6 czerwca 1991r. został wpisany do Rejestru związków międzygminnych pod numerem 13 (dowód: karta nr 7). MZK jest utworzonym na czas nieokreślony związkiem komunalnym działającym na podstawie postanowień art. 10 i rozdziału 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t. j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) oraz na podstawie „Statutu Międzygminnego Związku Komunikacyjnego z dnia 4 kwietnia 1991r.” (zwanego dalej także statutem) ogłoszonego w Dzienniku Urzędowym Województwa Katowickiego z dnia 29 czerwca 1991r. Nr 7, poz. 115 (dowód: karty nr 9 – 11).

Stosownie do § 4 statutu związek jest komunalną osobą prawną, posiada osobowość prawną i wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność. Do zadań tych należą m. in. organizacja i realizacja komunikacji zbiorowej oraz ustalenie systemu taryfowego (dowód: karta nr 9).

Taryfy przewozowe są przyjmowane w ten sposób, że w pierwszej kolejności Zarząd MZK zatwierdza projekt uchwały, a następnie uchwałę taką przyjmuje Walne Zgromadzenie MZK, przy czym minimalny okres, w jakim jest możliwe wprowadzenie w życie uchwały zmieniającej taryfę, to okres około dwóch miesięcy, który jest niezbędny m. in. do tego, aby wydrukować i rozprowadzić nowe bilety (dowód: karta nr 51).

Przedsiębiorca świadczy usługi na terenie dwunastu gmin wchodzących w skład związku oraz sześciu gmin, które nie wchodzą w jego skład. Kolejno są to następujące gminy: Jastrzębie Zdrój, Żory, Wodzisław Śląski, Świerklany, Suszec, Rydułtowy, Radlin, Pawłowice, Mszana, Pszów, Marklowice, Czerwona – Leszczyny oraz Lubomnia, Godów, Zebrzydowice, Ornontowice, Orzesze i Rybnik (dowód: karta nr 51).

Dnia 21 grudnia 2005r. została podjęta Uchwała nr 9/IV/ 2005 Zgromadzenia Międzygminnego Związku Komunikacyjnego w Jastrzębiu Zdroju w sprawie: przyjęcia tekstu jednolitego taryfy przewozowej Międzygminnego Związku Komunikacyjnego z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju, który stanowił załącznik do przedmiotowej uchwały (dowód: karty nr 19 – 27), która z uwzględnieniem zmian wprowadzonych uchwałą zmieniającą nr 15/V/2007 (dowód: karta nr 32) jest taryfą aktualnie obowiązującą.

Zgodnie z § 2 ust. 3 i 5 „Taryfy przewozu osób i bagażu w komunikacji miejskiej Międzygminnego Związku Komunikacyjnego z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju” (zwanej dalej także taryfą, dowód: karta nr 21) pasażerowie MZK w Jastrzębiu Zdroju mogą odbywać podróż i przewozić bagaż na podstawie biletów jednorazowych, miesięcznych lub okresowych wydanych przez MZK.

Uchwałą nr 15/V/ 2007 Zgromadzenia Międzygminnego Związku Komunikacyjnego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 20 czerwca 2007r. w sprawie: przyjęcia zmiany w taryfie przewozowej Międzygminnego Związku Komunikacyjnego z siedzibą w Jastrzębiu Zdroju oraz uchylecia uchwały Nr 3/IV/2006 z dnia 10 października 2006 (dowód: karta nr 32) przyjęto z dniem podpisania niniejszej uchwały:

- Załącznik nr 1 do taryfy – cennik opłat za przejazdy jednorazowe w komunikacji miejskiej organizowanej przez Związek (dowód: karta nr 33, zwany dalej także cennikiem opłat za przejazdy jednorazowe) oraz
- Załącznik nr 2 do taryfy – cennik opłat za przejazdy okresowe w komunikacji miejskiej organizowanej przez Związek (dowód: karta nr 34, zwany dalej także cennikiem opłat za przejazdy okresowe).

W poniższej Tabeli nr 1 zostały przedstawione obowiązujące od 20 czerwca 2007r. ceny wynikające z cenników, o jakich mowa powyżej (dowód: karty nr 33 i 34), przy czym dla każdego rodzaju biletów obliczono i przyporządkowano procentowo wyrażoną wysokość obowiązującej ulgi.

Tabela nr 1

Tablica nr 1

Lp.	Rodzaj biletu	Cena biletu wyrażona w zł	Wysokość ulgi wyrażona w %
Bilety sprzedawane w punktach stacjonarnych			
1	Linie zwykłe do 10 minut normalny	1,70	0,0%
2	Linie zwykłe do 10 minut ulgowy	1,70	
3	Linie zwykłe do 20 minut normalny	2,30	34,8%
4	Linie zwykłe do 20 minut ulgowy	1,50	
5	Linie zwykłe powyżej 20 minut normalny	2,80	39,3%
6	Linie zwykłe powyżej 20 minut ulgowy	1,70	
7	Linie zwykłe bilet dobowy normalny	6,00	0,0%
8	Linie zwykłe bilet dobowy ulgowy	6,00	
9	Linia E-3 w granicach jednego miasta normalny	2,30	34,8%
10	Linia E-3 w granicach jednego miasta ulgowy	1,50	
11	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik normalny	2,80	39,3%
12	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik ulgowy	1,70	
13	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik normalny	5,60	39,3%
14	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik ulgowy	3,40	
Bilety sprzedawane przez kierowców w autobusie za odliczoną gotówkę niezależnie od czasu i trasy przejazdu			

15	Linie zwykłe do 10 minut normalny	1,70	0,0%
16	Linie zwykłe do 10 minut ulgowy	1,70	
17	Linie zwykłe do 20 minut normalny	2,80	39,3%
18	Linie zwykłe do 20 minut ulgowy	1,70	
19	Linie zwykłe powyżej 20 minut normalny	2,80	39,3%
20	Linie zwykłe powyżej 20 minut ulgowy	1,70	
21	Linie zwykłe bilet dobowy normalny	6,00	0,0%
22	Linie zwykłe bilet dobowy ulgowy	6,00	
23	Linia E-3 w granicach jednego miasta normalny	2,80	39,3%
24	Linia E-3 w granicach jednego miasta ulgowy	1,70	
25	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik normalny	2,80	39,3%
26	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik ulgowy	1,70	
27	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik normalny	5,60	39,3%
28	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik ulgowy	3,40	

Bilety miesięczne			
29	Sieciowy-imienny S1 normalny	79,00	50,6%
30	Sieciowy-imienny S1 ulgowy	39,00	
31	Sieciowy-imienny S2 normalny	84,00	47,6%
32	Sieciowy-imienny S2 ulgowy	44,00	
33	Sieciowy-imienny E-3/1 normalny	104,00	47,1%
34	Sieciowy-imienny E-3/1 ulgowy	55,00	
35	Sieciowy-imienny E-3/2 normalny	85,00	47,1%
36	Sieciowy-imienny E-3/2 ulgowy	45,00	
37	Sieciowy-imienny S C normalny	125,00	48 %
38	Sieciowy-imienny S C ulgowy	65,00	
39	Sieciowy na okaziciela SO normalny	160,00	---
40	Sieciowy na okaziciela SO ulgowy	---	

Bilety okresowe			
41	Sieciowy-imienny S1 normalny	38,00	44,7%
42	Sieciowy-imienny S1 ulgowy	21,00	
43	Sieciowy-imienny S2 normalny	43,00	46,5%
44	Sieciowy-imienny S2 ulgowy	23,00	
45	Sieciowy-imienny E-3/1 normalny	53,00	47,2%
46	Sieciowy-imienny E-3/1 ulgowy	28,00	
47	Sieciowy-imienny E-3/2 normalny	44,00	45,5%
48	Sieciowy-imienny E-3/2 ulgowy	24,00	
49	Sieciowy-imienny S C normalny	64,00	48,4%
50	Sieciowy-imienny S C ulgowy	33,00	

Bilety tygodniowe			
51	Sieciowy-imienny S1 normalny	20,00	45%
52	Sieciowy-imienny S1 ulgowy	11,00	
53	Sieciowy-imienny S2 normalny	22,00	45,5%
54	Sieciowy-imienny S2 ulgowy	12,00	

55	Sieciowy-imienny E-3/1 normalny	27,00	44,4%
56	Sieciowy-imienny E-3/1 ulgowy	15,00	
57	Sieciowy-imienny E-3/2 normalny	23,00	43,5%
51	Sieciowy-imienny E-3/2 ulgowy	13,00	

W § 4 taryfy określono osoby uprawnione do przejazdów ulgowych środkami komunikacji miejskiej MZK w Jastrzębiu Zdroju, którymi m. in. są:

- studenci szkół wyższych,
- kombataneci oraz osoby będące ofiarami represji wojennych okresu powojennego (dowód: karta nr 23).

Wśród osób tych nie wymienia się słuchaczy kolegów nauczycielskich i kolegów języków obcych, którym przysługują uprawnienia analogiczne do uprawnień przyznanych studentom szkół wyższych.

Pismem z dnia 21 października 2009r. (dowód: karta nr 51) MZK poinformował, że dnia 12 października br. odbyło się Walne Zgromadzenie Związku, na którym podjęto uchwałę 5/V/2009 w sprawie: przyjęcia zmiany w taryfie przewozowej MZK. Na dowód tego niniejsza uchwała została przesłana (dowód: karta nr 52). Z analizy jej treści wynika, iż ma ona wejść w życie z dniem 1 grudnia 2009r. W uzasadnieniu do przedmiotowej uchwały, jako powód zmiany cennika, podano wszczęcie postępowania w sprawie MZK przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dowód: karta nr 52 verte). Mocą przedmiotowej uchwały zatwierdzono cenniki obowiązujące od 1 grudnia 2009r. (dowód: karty nr 53 i 54), w których przewidziano ceny przedstawione poniżej w Tabeli nr 2. W tabeli tej jednocześnie podano wysokość przewidziany ulg przy każdym z rodzajów biletów.

Tabela nr 2

Lp.	Rodzaj biletu	Cena biletu wyrażona w zł	Wysokość ulgi wyrażona w %
Bilety sprzedawane w punktach stacjonarnych			
1	Linie zwykłe do 10 minut normalny	2,00	50 %
2	Linie zwykłe do 10 minut ulgowy	1,00	
3	Linie zwykłe do 20 minut normalny	2,80	50 %
4	Linie zwykłe do 20 minut ulgowy	1,40	
5	Linie zwykłe powyżej 20 minut normalny	3,20	50 %
6	Linie zwykłe powyżej 20 minut ulgowy	1,60	
7	Linie zwykłe bilet dobowy normalny	7,00	50 %
8	Linie zwykłe bilet dobowy ulgowy	3,50	
9	Linia E-3 w granicach jednego miasta normalny	2,80	50 %
10	Linia E-3 w granicach jednego miasta ulgowy	1,40	
11	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik normalny	3,20	50 %
12	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik ulgowy	1,60	
13	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik normalny	6,40	50 %
14	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik ulgowy	3,20	

Bilety sprzedawane przez kierowców w autobusie za odliczoną gotówkę niezależnie od czasu i trasy przejazdu			
15	Linie zwykłe do 10 minut normalny Linie zwykłe do 20 minut normalny Linie zwykłe powyżej 20 minut normalny Linie zwykłe bilet dobowy normalny Linia E-3 w granicach jednego miasta normalny Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik normalny	3,20	50 %
16	Linie zwykłe do 10 minut ulgowy Linie zwykłe do 20 minut ulgowy Linie zwykłe powyżej 20 minut ulgowy Linie zwykłe bilet dobowy ulgowy Linia E-3 w granicach jednego miasta ulgowy Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław Wodzisław ⇔ Rybnik ulgowy	1,60	
17	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik normalny	6,40	
18	Linia E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik ulgowy	3,20	
Bilety miesięczne			
19	Sieciowy-imienny S1 normalny	80,00	50 %
20	Sieciowy-imienny S1 ulgowy	40,00	
21	Sieciowy-imienny S2 normalny	90,00	50 %
22	Sieciowy-imienny S2 ulgowy	45,00	
23	Sieciowy-imienny E-3/1 normalny	112,00	50 %
24	Sieciowy-imienny E-3/1 ulgowy	56,00	
25	Sieciowy-imienny E-3/2 normalny	92,00	50 %
26	Sieciowy-imienny E-3/2 ulgowy	46,00	
27	Sieciowy-imienny S C normalny	132,00	50 %
28	Sieciowy-imienny S C ulgowy	66,00	
29	Sieciowy na okaziciela SO normalny	160,00	---
30	Sieciowy na okaziciela SO ulgowy	---	
Bilety okresowe			
31	Sieciowy-imienny S1 normalny	44,00	50 %
32	Sieciowy-imienny S1 ulgowy	22,00	
33	Sieciowy-imienny S2 normalny	48,00	50 %
34	Sieciowy-imienny S2 ulgowy	24,00	
35	Sieciowy-imienny E-3/1 normalny	58,00	50 %
36	Sieciowy-imienny E-3/1 ulgowy	29,00	
37	Sieciowy-imienny E-3/2 normalny	50,00	50 %
38	Sieciowy-imienny E-3/2 ulgowy	25,00	
39	Sieciowy-imienny S C normalny	68,00	50 %
40	Sieciowy-imienny S C ulgowy	34,00	
Bilety tygodniowe			
41	Sieciowy-imienny S1 normalny	24,00	50 %
42	Sieciowy-imienny S1 ulgowy	12,00	

43	Sieciowy-imienny S2 normalny	26,00	50 %
44	Sieciowy-imienny S2 ulgowy	13,00	
45	Sieciowy-imienny E-3/1 normalny	32,00	50 %
46	Sieciowy-imienny E-3/1 ulgowy	16,00	
47	Sieciowy-imienny E-3/2 normalny	28,00	50 %
48	Sieciowy-imienny E-3/2 ulgowy	14,00	

W toku przedmiotowego postępowania ustalono, że w 2008r. MZK osiągnął przychód w wysokości 36 309 641,96 zł (słownie: trzydziestu sześciu milionów trzystu dziewięciu tysięcy sześciuset czterdziestu jeden złotych dziewięćdziesięciu sześciu groszy, dowód: karta nr 42), co potwierdza przedstawione przez MZK „Zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy od 01 – 01 – 2008 do 31 – 12 – 2008 (CIT-8)” (dowód: karty nr 41 – 47).

Wśród materiałów dowodowych zgromadzonych w niniejszej sprawie znalazł się także wydruk publikacji z dnia 26 czerwca 2009r. zamieszczonej w gazecie „Polska - Dziennik Zachodni” (dowód: karta nr 56). Z przedmiotowej publikacji wynika, że po doniesieniach prasowych dotyczących kary pieniężnej za stosowanie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów nałożonej na innego przewoźnika MZK przyznał, że spodziewał się, iż Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zajmie się stosowanymi przez niego cenami biletów. W dalszej części wskazano, że przedsiębiorca zamierza utrzymać *status quo*, a ewentualne zmiany rozważy dopiero po podjęciu interwencji przez UOKiK.

W toku niniejszego postępowania administracyjnego MZK poinformował pismem z dnia 7 września 2009r. o tym, że w całości uznaje postawione mu zarzuty sformułowane w postanowieniu nr 1 o wszczęciu przedmiotowego postępowania (dowód: karta nr 36). Jednocześnie MZK wskazał, że dnia 15 lipca 2009r. Zarząd MZK w Jastrzębiu Zdroju podjął uchwałę nr 15/VII/2009 w sprawie: przyjęcia projektu zmiany w taryfie przewozowej MZK w Jastrzębiu Zdroju (dowód: karty nr 37 i 38), a która to zmiana miała zostać przyjęta z dniem 14 października 2009r., tj. na najbliższym posiedzeniu Zgromadzenia Związku ZMK. W załączeniu MZK przesłał projekt zmienionych cenników (dowód: karty nr 39 i 40). Faktycznie uchwała w Walnego Zgromadzenia MZK w niniejszym zakresie została przyjęta dnia 12 października 2009r. (dowód: karta nr 51).

Z uwagi na uznanie wszystkich zarzutów i zobowiązanie się do usunięcia wszelkich uchybień przez MZK, wniósł on o zakończenie niniejszej sprawy wydaniem decyzji opartej na art. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. do zobowiązania go do wykonania podjętych przez niego zobowiązań oraz jednocześnie o nienakładanie kary pieniężnej (dowód: karta nr 36).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Ad I.

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego

stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku¹. W niniejszej sprawie rozważana przesłanka wstępna warunkująca możliwość prowadzenia przedmiotowego postępowania została spełniona. Badane kwestie nie dotyczą bowiem indywidualnych spraw poszczególnych konsumentów, lecz odnoszą się do ogółu konsumentów będących kontrahentami przedsiębiorcy, jak i jego potencjalnych klientów.

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie została spełniona przesłanka naruszenia interesu publicznego, zaszła możliwość poddania zachowania przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest zakazane na mocy art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Aby można było stwierdzić, że określony podmiot dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, muszą kumulatywnie zostać spełnione kolejne przesłanki, tj.:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- praktyka musi być bezprawna,
- praktyka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Status przedsiębiorcy

Definicja przedsiębiorcy została zawarta w art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w którym wśród przedsiębiorców w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wymieniono także związek przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 pkt. 2 tej ustawy (art. 4 pkt. 1 lit. d), w którym natomiast wskazano, że przez związek przedsiębiorców rozumie się izby, zrzeszenia i inne organizacje zrzeszające przedsiębiorców, jak również związki tych organizacji. Związkiem przedsiębiorców jest w rozumieniu rozważanych przepisów prawa związek międzygminny utworzony na podstawie art. 64 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. j. Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)², gdyż zrzesza on podmioty, którym indywidualnie również przysługuje status przedsiębiorców, a więc gminy. Z powyższego wynika, że na gruncie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów MZK także jest przedsiębiorcą.

Na tej podstawie działania MZK mogą być oceniane pod kątem zgodności z przepisami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie dotyczącym stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność praktyk

Kolejną przesłanką, która musi zostać spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność rozważanego zachowania. Bezprawność może przejawiać się tym, że zachowanie

¹ Konrad Kohutek w: „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz”, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008r., strona 47

² Grzegorz Materna w: „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz” pod red. Tadeusza Skocznego, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2009r., str. 147.

przedsiębiorcy jest niezgodne z powszechnie obowiązującymi przepisami normującymi wybraną kwestię.

Dodać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli praktyki te wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dla stwierdzenia, że dana praktyka jest niezgodna z art. 24 ww. ustawy wystarczające jest więc wykazanie, że potencjalnie istniało zagrożenie naruszenia interesów konsumentów wskutek zastosowania określonego postanowienia w umowach z konsumentami w przypadku zaistnienia określonych okoliczności, a nie jest konieczne faktyczne wystąpienie negatywnego skutku w praktyce.

W niniejszej sprawie zarzutem rozważanym w toku postępowania administracyjnego był zarzut stosowania przez MZK praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na nierespektowaniu 50% ulg przy cenach za przejazdy w sieci komunikacji miejskiej organizowanej przez tego przedsiębiorcę przysługujących:

- kombatantom i innym osobom uprawnionym na mocy art. 20 ust. 1 ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego,
- studentom na mocy art. 188 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym,
- słuchaczom kolegiów nauczycielskich i kolegiów języków obcych na mocy art. 77 ust. 4 ustawy o systemie oświaty.

Art. 20 ust. 1 ustawy o kombatantach stanowi, że kombatantom i innym osobom uprawnionym (na mocy tej ustawy) przysługuje ulga taryfowa w wysokości 50% przy przejazdach środkami komunikacji miejskiej.

Podobną regulację zawiera art. 188 ust. 1 Prawa o szkolnictwie wyższym, który stanowi, że studentowi przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi w opłatach za przejazdy publicznymi środkami komunikacji miejskiej.

Art. 77 ust. 4 ustawy o systemie oświaty powyższą stanowi, że w zakresie uprawnień do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego do słuchaczy kolegiów nauczycielskich i nauczycielskich kolegiów języków obcych stosuje się przepisy dotyczące studentów szkół wyższych, a zatem regulację art. 188 ust. 1 Prawa o szkolnictwie wyższym.

Tak więc stosownie do przytoczonych powyżej przepisów wskazanym w nich grupom podmiotów przysługują ulgi w opłatach w procentowo oznaczonej przez ustawodawcę wysokości, tj. w wysokości 50%.

Z ustaleń poczynionych w toku niniejszego postępowania wynika, że przedsiębiorca stosuje ulgi w wysokości od 0 % do 39,9 % przy sprzedaży biletów jednorazowych zarówno w sieci stacjonarnej, jak i u kierowców (dowód: karta nr 33). Ulgi te dotyczą biletów na przejazdy:

- liniami zwykłymi do 10 minut,
- liniami zwykłymi do 20 minut,
- liniami zwykłymi powyżej 20 minut,
- liniami zwykłymi - bilet dobowy,
- linią E-3 w granicach jednego miasta,
- linią E-3 Jastrzębie ⇔ Wodzisław oraz Wodzisław ⇔ Rybnik,
- linią E-3 Jastrzębie ⇔ Rybnik.

Przy sprzedaży biletów miesięcznych MZK stosuje ulgi w wysokości od 47,1 % do 48 % (dowód: karta nr 34), co dotyczy biletów:

- sieciowych - imiennych S2,
- sieciowych - imiennych E-3/1,

- sieciowych - imiennych E-3/2,
- sieciowych - imiennych S C.

Jedynie na marginesie zaznaczyć trzeba, że zastrzeżenia nie dotyczą ulgi odnoszącej się do biletów sieciowych miesięcznych oznaczanych S1, gdyż w ich przypadku ulga nawet przewyższa ustawowo określony próg.

Przy sprzedaży biletów okresowych MZK stosuje ulgi w wysokości od 44,7 % do 48,4 %, co dotyczy biletów:

- sieciowych - imiennych S1,
- sieciowych - imiennych S2,
- sieciowych - imiennych E-3/1,
- sieciowych - imiennych E-3/2,
- sieciowych – imiennych S C.

Ostatnią grupę biletów, jakie stosuje MZK, stanowią bilety tygodniowe, przy sprzedaży których przedsiębiorca stosuje ulgi w wysokości od 43,5% do 45,5%, co dotyczy biletów:

- sieciowych - imiennych S1,
- sieciowych - imiennych S2,
- sieciowych - imiennych E-3/1,
- sieciowych - imiennych E-3/2.

Powyższe ustalenia wskazują na to, że w odniesieniu do niemal wszystkich biletów, jakie obowiązują w komunikacji organizowanej przez MZK nie są respektowane 50% ulgi przewidziane w przywołanych powyżej przepisach prawa. W skrajnych przypadkach przedsiębiorca nie stosuje żadnych ulg, co oznacza, że cena biletu ulgowego i normalnego jest taka sama. W innych przypadkach ulgi są niższe, niż powinny być i kształtują się na poziomie od 39,9% do 48,4%. W tych okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości stwierdzenie, że przedsiębiorca naruszył swym postępowaniem art. 20 ust. 1 ustawy o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, art. 188 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym oraz art. 77 ust. 4 ustawy o systemie oświaty, co świadczy o bezprawności zachowania MZK.

Konsekwencją tego, że przewidziane w cennikach ulgi nie osiągały ustawowo określonego pułapu 50% jest to, że konsumenci uprawnieni do ulg na mocy ww. przepisów nie mogli faktycznie skorzystać z nich pełnym wymiarze, a zatem byli zmuszani do płacenia wyższych cen.

Oba cenniki, w których określono analizowane ceny, obowiązują od 20 czerwca 2007r. Wprawdzie przedsiębiorca przedstawił uchwałę zmieniającą je, jednakże ta ma zacząć obowiązywać dopiero w grudniu br. Oceniane zachowanie MZK należy określić, nie jako incydentalne, jednorazowe, lecz jako zachowanie ciągłe, długotrwałą praktykę stosowaną względem wszystkich podmiotów korzystających z usług w komunikacji miejskiej na terenie działania MZK.

Okoliczność, że nowe cenniki mają wejść w życie dopiero z dniem 1 grudnia 2009r., zaważyła na tym, że należało stwierdzić, iż kwestionowana praktyka trwa nadal, pomimo iż przedsiębiorca podjął określone działania zmierzające do tego, aby ją wyeliminować oraz pomimo tego, że w uchwalonych, lecz jeszcze nie obowiązujących, cennikach przewidziano ulgi w wysokości 50%, co obrazuje zestawienie zawarte w Tabeli nr 2.

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiuje pojęcia zbiorowych interesów konsumentów, stąd przy ustalaniu jego treści należy odwołać się do orzecnictwa sądowego. Pojęcie zbiorowych interesów konsumentów zostało szeroko omówione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10. 04. 2008r. (sygn. akt III SK 27/07). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podał, iż gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka przedsiębiorcy skierowana jest do „nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów”. Wystarczające powinno być w jego ocenie ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów), wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium.

Sąd Najwyższy orzekł też, że „*praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy*”.

Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów jest konieczne, aby działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do pewnego nieoznaczonego kręgu podmiotów. Działanie to jest zatem w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów i zagraża ono przynajmniej potencjalnie każdemu z członków zbiorowości konsumentów³. W rozważanym przypadku doszło do naruszenia interesu publicznego w sposób opisany powyżej. Oceniane zachowania przedsiębiorcy dotyczyły szerokiego kręgu najsłabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci. Dotyczyły one wszystkich tych, którzy zawarli z MZK umowy przewozu, jak i wszystkich jego potencjalnych usługobiorców, którzy byli uprawnieni do skorzystania z ulg na mocy ustaw przywołanych w sentencji niniejszej decyzji, a wskutek działań przedsiębiorcy nie mogli skorzystać z wynikających z przepisów prawa uprawnień. Konsekwencją nierespektowania przez MZK wysokości ustawowych ulg było pogorszenie sytuacji konsumentów przejawiające się w tym, że nie mieli oni możliwości skorzystania z należnych im ulg w pełnym wymiarze, że byli wskutek tego zmuszeni do płacenia wyższych cen biletów. Zaznaczyć trzeba, że w niniejszej sprawie nie chodzi o nominalną wysokość cen, lecz o procentową wysokość stosowanych ulg. Choć kwoty różnic pomiędzy tym, co jest konsumentom należne z mocy prawa, a tym, co oferuje MZK, nominalnie można byłoby uznać za niewielkie, to trzeba uwzględnić charakter usług, z którymi wiąże się rozważana praktyka. Są to usługi powszechne, z których konsumenci korzystają w szerokim zakresie na co dzień. Stąd należy wywieźć dotkliwość praktyki stosowanej przez MZK.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, że także ostatnia z rozważanych w niniejszej sprawie przesłanek także została spełniona.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych i prawnych w niniejszej sprawie należało orzec, że MZK dopuścił się naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

³ „Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów – Komentarz”, pod red. Cezarego Banasińskiego i Eugeniusza Piontka, Lexis Nexis Polska Sp. z o.o., Warszawa 2009r., Wydanie 1, str. 398

Przyczyny nieuwzględnienia wniosku o wydanie decyzji zobowiązującej

W toku prowadzonych czynności, uznając postawione MZK zarzuty, przedsiębiorca ten wniósł o zobowiązanie go na mocy art. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do wykonania określonego przez niego zobowiązania, tj. do wprowadzenia w życie w przyszłości cenników uwzględniających ulgi w wysokości 50%.

Skorzystanie przez Prezesa Urzędu z instrumentu przewidzianego w art. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów łączy się z wyłączeniem prawa do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu stosowania bezprawnych praktyk, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 tej ustawy. Wydanie decyzji na podstawie art. 12, a nie na podstawie art. 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, leży w sferze uznania administracyjnego, co oznacza, że Prezes Urzędu nie jest zobowiązany do wydania decyzji na podstawie art. 12, w przypadku złożenia przez stronę wniosku w tym zakresie. Analogicznie kwestia ta kształtuje się w przypadku relacji art. 28 i 26 ww. ustawy.

Odnosząc się do powyższego, po pierwsze należy zauważyć, że niniejsze postępowanie było prowadzone przeciwko MZK pod zarzutem stosowania przez niego praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, a nie w związku ze stosowaniem przez tego przedsiębiorcę praktyki ograniczającej konkurencję. O zakresie postawionych przedsiębiorcy zarzutów został on prawidłowo powiadomiony wraz z wydaniem postanowienia o wszczęciu niniejszego postępowania, jak i w kolejnych pismach kierowanych do niego w toku prowadzonych czynności (dowód: karty nr 1 – 4, 49 – 50, 57). Również i przedsiębiorca w piśmie stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu przeciwko niemu tego postępowania oświadczył, że w całości uznaje postawione zarzuty dotyczące podejmowanych przez niego działań noszących znamiona praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów (dowód: karty nr 36).

Tak więc w przypadku, gdyby w niniejszej sprawie doszło do wydania decyzji zobowiązującej, nastąpiłoby to nie na podstawie art. 12, lecz na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który dotyczy spraw o stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Po wtóre należy zważyć, że bez względu na numerację i wskazanie przez MZK art. 12 ww. ustawy, wniosek o wydanie w jego sprawie decyzji zobowiązującej został rozważony. Całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiał jednak za tym, aby w tym przypadku nie skorzystać z możliwości, jaką daje art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, lecz za wydaniem decyzji o stwierdzeniu stosowania przez MZK praktyki i nakazującej zaniechanie jej stosowania oraz za nałożeniem kary pieniężnej.

Przy podejmowaniu rozstrzygnięcia wzięto pod uwagę, że przedsiębiorca, mając świadomość bezprawności swego zachowania, na co wskazuje wyrażone przez niego stanowisko w przywołanej publikacji prasowej, zwlekał z dostosowaniem swego zachowania do aktualnych wymogów prawnych do czasu podjęcia ewentualnej interwencji przez UOKiK. Z tego wynika, że MZK uzależnił dostosowanie swego działania do wymogów prawnych od podjęcia przeciwko niemu działań w trybie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Natomiast w przypadku, gdyby UOKiK nie powziął informacji o zaistniałych nieprawidłowościach, MZK prawdopodobnie kontynuowałby swe bezprawne zachowanie z pełną świadomością takiego stanu rzeczy.

MZK poinformował o zamiarze dokonania zmian na etapie postępowania sformalizowanego, choć wcześniej było prowadzone w jego sprawie postępowanie wyjaśniające, a jak wynika z

przywołanego artykułu prasowego, już w czerwcu miał on świadomość bezprawności stosowanych przez niego praktyk i tego, że grożą za nie sankcje administracyjne w postaci kar pieniężnych. Oczywiście przedsiębiorca będący stroną postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów nie ma obowiązku podejmowania zobowiązania do podjęcia określonych czynności zmierzających do zapobieżenia zarzucanym mu naruszeniom, jednakże okoliczność podjęcia stosownych działań dopiero po postawieniu MZK zarzutów i w kontekście wyżej opisanych okoliczności wskazuje na to, że uprzednie wydanie decyzji w sprawie innego podmiotu stosującego podobne praktyki nie wpłynęło na MZK ani odstrasżająco, ani tym bardziej wychowawczo.

Ponadto już wraz ze wszczęciem niniejszego postępowania dnia 27 sierpnia 2009r., po zaliczeniu w poczet materiału dowodowego informacji i dokumentów zgromadzonych w toku postępowania wyjaśniającego, co uczyniono w tej samej dacie, stosowanie przez przedsiębiorcę rozważanej praktyki należało uznać za udowodnione, a nie tylko uprawdopodobnione, o czym mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zastosowanie instrumentu przewidzianego w art. 28 ww. ustawy nie przyczyniłoby się zatem do szybszego zapobieżenia rozważanym naruszeniom.

W związku z tym, że w niniejszej sprawie uznano za celowe nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, niezasadne byłoby wydanie decyzji, o jakiej mowa w art. 28 tej ustawy. Na tej podstawie należało orzec, jak w pkt. I sentencji niniejszej decyzji.

Ad II.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara pieniężna, o jakiej mowa w art. 106 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia umyślnie, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Przedsiębiorca, jako profesjonalista, powinien wiedzieć, że określając warunki świadczenia usług powinien działać w zgodzie z przepisami szczególnymi odnoszącymi się do usług danego rodzaju.

Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. W opinii Prezesa Urzędu należy podkreślić aspekt edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

Z uwagi na to, że wpływ na wymiar kary ma wiele czynników, jej wysokość jest wynikiem ustaleń poczynionych na kilku etapach.

Kwotę bazową obliczono przy uwzględnieniu dochodu osiągniętego przez MZK w 2008r., który wyniósł 36 309 641,96 zł (słownie: trzydzieści sześć milionów trzysta dziewięć tysięcy

sześćset czterdzieści jeden złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy, dowód: karta nr 42) i ustalono ją na poziomie 0,25 % przychodu, czyli na poziomie 90 774 zł.

Na wysokość tej kwoty miał wpływ fakt, że niniejsza kara dotyczy stosowania jednej praktyki nienazwanej polegającej na nierespektowaniu należnych określonym grupom konsumentów ustawowych wysokości ulg w cenach biletów w komunikacji miejskiej. Praktyka ta trwa od czerwca 2007r., a zatem należy ją ocenić, jako długotrwałą.

Niniejsza praktyka jest związana z usługami transportowymi, komunikacją miejską, a więc dotyczy usług powszechnych, z których na co dzień korzysta znaczna ilość osób. Zważyć jednak trzeba, że praktyka ta odnosi się nie do wszystkich podmiotów korzystających z komunikacji miejskiej, a jedynie do tych, które są uprawnione do korzystania z ulg na mocy ustawy o kombatanach oraz Prawa o szkolnictwie wyższym oraz ustawy o systemie oświaty. Dodać też trzeba, że choć MZK przejął spoczywające na gminach wchodzących w jego skład obowiązki w zakresie organizacji usług komunikacji miejskiej, to nie jest on jedynym podmiotem świadczącym usługi transportowe na terenie tych gmin oraz gmin nie wchodzących w skład związku, które są objęte trasami obsługiwanych przez niego linii autobusowych. To powoduje, że w pewnym zakresie konsumenci mają możliwość wyboru. Jednocześnie zważyć jednak trzeba, że przedsiębiorcy świadczący usługi z zakresu transportu prywatnego nie są zobowiązani do respektowania ustawowo ustalonych ulg. Na wysokość ustalonej kwoty bazowej miał również wpływ fakt, że rozważana praktyka jest stosowana na rynku lokalnym. Opisana praktyka ujawnia się na etapie wykonywania umowy, przy czym jej źródło tkwi na etapie zawierania umowy. Niniejszą kwalifikację oparto na tym, że konsekwencją zawarcia przez konsumentów umów jest powstanie po ich stronie obowiązku zapłaty ceny w wysokości ustalonej przez MZK.

Po ustaleniu kwoty bazowej przystąpiono do analizy, czy w niniejszej sprawie zasły okoliczności łagodzące oraz obciążające, które mogłyby mieć wpływ na wysokość miarkowanej kary.

Okolicznością łagodzącą, która wystąpiła w niniejszej sprawie jest pozytywna reakcja przedsiębiorcy na wszczęcie postępowania polegająca na podjęciu działań mających na celu zaprzestanie stosowania praktyki, tj. podjęcie uchwał zmieniających cenniki, które mają wejść w życie w grudniu 2009r. W niniejszej sprawie nie wystąpiły okoliczności obciążające, które powinny mieć wpływ na wymiar kary. Wprawdzie w części niniejszej decyzji, w której podano motywy nieprzyjęcia zobowiązania przedsiębiorcy i wydania decyzji na podstawie art. 26, a nie 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wskazywano na umyślność działań przedsiębiorcy, to jednak stwierdzenie to odnosi się jedynie do ostatniego etapu stosowania rozważanej praktyki, a praktyka ta jest stosowana od ponad dwóch lat. Po uwzględnieniu wyżej opisanej okoliczności łagodzącej oraz wobec braku w niniejszej sprawie okoliczności obciążających, wcześniej ustaloną kwotę bazową obniżono o 10%

Na ostatnim etapie sprawdzono, czy kara obliczona w ww. sposób nie przewyższa kary w maksymalnej wysokości, jaka została przewidziana w przepisie art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Sytuacja taka nie ma jednak w niniejszym przypadku miejsca.

W wyniku obliczeń przeprowadzonych w wyżej opisany sposób, karę pieniężną z tytułu naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w pkt. I sentencji niniejszej decyzji określono na poziomie 81 697 zł (słownie: osiemdziesięciu jeden tysięcy sześciuset dziewięćdziesięciu siedmiu złotych), co stanowi 0,225 % przychodu oraz 2,25 % maksymalnego wymiaru kary.

Ad III.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku w punkcie I sentencji decyzji stwierdzono naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną. W związku z powyższym postanowiono obciążyć MZK kosztami postępowania w wysokości 18,20 zł (słownie: osiemnastu złotych dwudziestu groszy).

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiszczyć w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie III niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i 2 Kpc, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Maciej Fragsztajn